

føre Bøger, om ogsaa deres Handel er nok saa beskedig, og det hænder ogsaa derfor hvert Dieblif, at de dømmes efter Straffelovens § 262 for grov Uorden i saa Henseende. For deres Vedkommende er der altsaa ikke Tale om at indføre noget Nyt, undtagen for saa vidt man vil give nærmere Regler for, hvorledes de skulle føre Bøgerne. Som Sagen er nu, ere disse Folk stillede saaledes, at det i sin Tid beror paa Rettens Stjøn, paa dens mere eller mindre strenge Forordning med Hensyn til, hvad der skal kaldes en ordentlig Bogføring, om de skulle straffes eller ikke, hvorimod dette Lovforslag vil give nærmere Regler i saa Henseende. Ligeledes maa jeg gjøre opmærksom paa, at hvad Skibsrederne angaa, hvorved naturligvis kun tænkes paa dem, der drive Forretningen aktivt, altsaa de korresponderende Rehedere, og ikke dem, der blot ere Barthavere i Skibene, da ere de vel ikke pligtige til at føre Handelsbøger efter den bestaaende Lovgivning, men at føre Statusbøger. Disse Folk ere allerede i Konkursloven medtagne i saa Henseende og ere undergivne det Straffeanvar, som følger af ikke at have ført Statusbøger. I den Henseende er der forsaavidt eet Tilknætningspunkt i alt Fald i den gjældende Ret; men hvorvidt det kan være muligt at opstille en Grændse for de mindre Næringsdrivende, hvorved de kunne undtages fra Lovens fulde Strenghed, som jo dog vistnok bør komme til Anvendelse paa alle de større Handlende, saaledes at de enten helt og holdent fritages for denne Bogføringspligt, eller at den modificeres for dem, det kan jo som sagt blive Gjenstand for nærmere Overvejelser. Det skal jeg selvfølgelig ogsaa være ganske villig til at deltage i og give mit Bidrag til. Dog vil jeg blot sige det, at naar man ikke kan stille anden Grændse op end „Handel af ringe Betydning“, da er jeg bange for, at man kommer ind paa noget meget Ubestemt. Forsaavidt man har ment, at det burde opstilles, at der foruden de nævnte Bøger tillige skulle føres Hovedbog, skal jeg ikke have noget Særligt derimod at erindre. Naar Lovforslaget ikke har gjort det, da er det i Kraft af den Betragtning, som blev anført af den første ærede Taler, at Hovedbogen ikke kan siges at være strengt nødvendig for at kontrollere Forretningen, og at man naturlig har havt en vis Stræk for eller en vis An-

tipathi mod at stille videregaaende Forordninger i den Retning end høist nødvendigt. Men skulle man mene, at det var bedst at tilføie, at ogsaa en Hovedbog skal holdes, antager jeg ikke, at det vil være nogen uoversigtelig Hindring for, at man kan komme til Enighed. Jeg anser det for givet, at en Hovedbog, naar den føres, ikke skal stemples. Stempelpligten har aldrig refereret sig til andre end de Bøger, der skulle holdes i en Forretning. Naar man til bedre Overfugt over sin Forretning ønsker at holde flere Bøger, end der egentlig befales, kunne de skrives paa ustemplet Papir. — Det blev af en æret Taler bemærket, at det maaste kunde være rigtigt at bibeholde Autorisation. Medens han fandt det ganske i sin Orden, at man ikke krævede, at Handelsbøger skulle være stemplede, mente han, at der kunde være Anledning til at bibeholde de nu gjældende Retsregler, at de skulle autoriseres af Ørigsheden, og det er jo ogsaa Noget, der vel ikke kan være noget Særligt i Veien for at bibeholde, hvis det skulle vinde Bifald i Rigsdagen. Naar det ikke er optaget i Lovforslaget, er det, fordi jeg nærmest har den Ansuelse, at det ikke vilde hjælpe noget videre. Man kan nok paase, at Bøgerne blive autoriserede, men ikke, at de blive førte, og det er Noget, som er saa uhyre hyppigt i disse Sager, som jeg har set i hundredevis, at man ganske rigtigt begynder sin Forretning med pænt at lade autorisere de fornødne Bøger, man skriver i dem saa godt, man kan i 14 Dage eller to til tre Maanedes og saa Punktum. Saa hører det op. Det er Noget, man ikke kan beskytte sig imod ved blot at bibeholde Autorisation. Man naaer derved kun, at man noget mere paaser, at Vedkommende begynder med at anstasse sig Bøgerne og lade dem autorisere, men jeg tror ikke, at der er Meget bundet derved. Jeg tror ikke, at derved vindes Andet, end at man opstiller en ny Regel, hvis Overtrædelse kan paadrage de Paagjældende Ansvar, og det maatte vel falde ind under den almindelige Regel, at Ikke-Sagttagelse af denne Lov falder ind under Begrebet Uorden efter Straffelovens § 262. Man vil ikke opnaa Andet end at skabe et nyt Strafbarheds-Tilfælde, som næppe kan have nogen reel Interesse.